

LAPKRITIS * 2001 * NOVEMBER

VOL 52/NR. 9

E G L U T Ė

LAPKRITIS / NOVEMBER / 2001 Vol. 52 / Nr. 9

TURINYS

- 1 JUOKŲ MAIŠELIS, *Martynas Vainilaitis*
- 2 KAUKIŲ DIENA (HALLOWEEN)
- 3 RIESTANOSĖS NUOTYKIAI, *Jolanta Gausaitė*
- 4 RUDENIUI ATĖJUS, *Dalia Latvytė*
- 5 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 10 KIŠKIŲ GEGUŽINĖ, *Kazys Binkis*
- 11 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 14 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 16 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 20 MŪSŲ KŪRYBA
- 29 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

„Eglutės“ viršelyje – *Indrė ir Ilona Matulaitytės (iš Ohio, JAV) švenčia Jonines Kernavėje, Lietuvoje.*

Nuotr. Jono Matulaičio

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išleina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., (Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučlenė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Homer Glen, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Homer Glen, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

JUOKŲ MAIŠELIS

Martynas Vainilaitis

Nešė meškinas
Pro šalį
Jums, vaikai,
Juokų maišelį.
Bet užkliudęs
Kelmą seną –
Blinkt į samanas
Ir stena.

Maišo siulės –
Drykst –
Prai,ro,
Chi, chi, chi! –
Juokai pabi,ro.
Rauda meškinas
Prie tako.

— Cit, storuli! –
Lapė sako.
Pasikviesime
Vaikus
Ir surankiosim
Juokus!

KAUKIŲ DIENA (HALLOWEEN)

Kaukių dienos laukia visi Amerikos vaikai. Tai linksmiausia ir įdomiausia gerų ir piktų dvasių diena.

Smagu ir linksmą tą dieną. Gatvėse nematyti vaikų, tik įvairiausios dvasios, žvėrys ir gyvuliukai bėginėja.

Štai bėga ragana su juodu katinu. Skuba juokdarys Bozo su liūtu ir vilku. Kitoje gatvės pusėje bėga kiškis, lapė ir Mikimaus – pelė iš televizijos išsprukusi. Skuba balionas su arbūzu, šuo ir meškėnas.

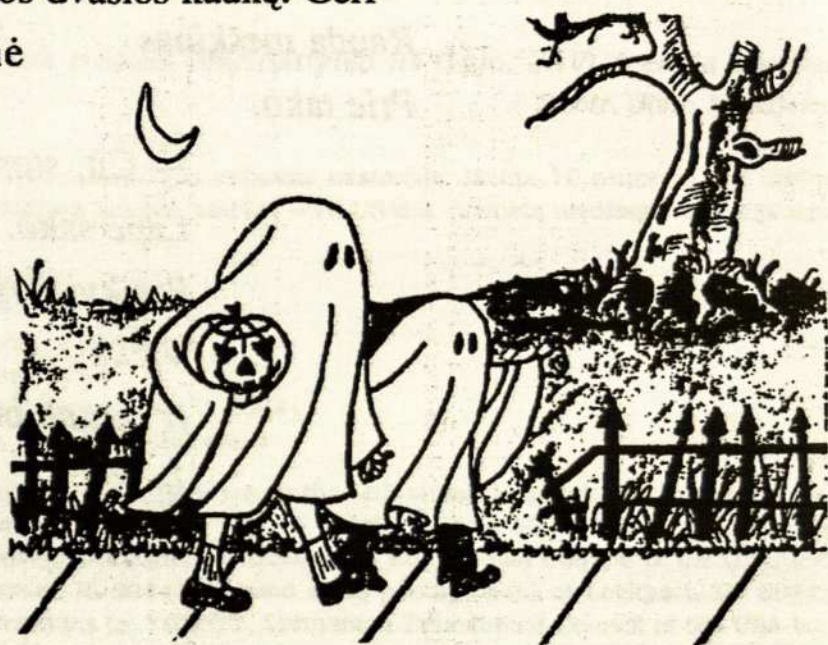
Iš langų žiūri į juos arbūzai. Šviečia jų akys ir lūpos. Prie visų namų durų skamba skambučiai:

— Din, din, dan, dan! Girdisi linksmi balsai:

— Išdykaujam! Šposus krečiam!

Žmonės apdovanoja geras dvasias pinigais, saldainiais ir sausainiais. Niekas nelaukia piktų dvasių. Jos padaro daug skriaudos: nutepa kreida langus, nubraižo duris ir kiaušiniaus nuterlioja namų sienas. Gėda ir negražu užsidėti negeros dvasios kaukę. Geri vaikai to daryti nė nebando.

Papasakokit, kaip jūs buvot apsirengę tą dieną. Ar buvot geros dvasios?

RIESTANOSĖS NUOTYKIAI

Jolanta Gausaitė

Kartą įvyko didelis stebuklas. Viena ragana, vardu Riestanosė, skrido savo šluota „Kinijuba-195“. Pamatė

prieš save raganių, kurį jau seniai buvo įsimylėjusi. Ji skrido virš Vilniaus tai pakildama aukštyn, tai kiek nusileisdama žemyn. Staiga jos dešimties metrų ilgio sijonas užsikabino už televizijos bokšto. Ragana ėmė šokinėti, bet sijonas buvo pasiūtas iš bambuko lapų, kuriuos ji parsivežė iš Afrikos, todėl nesuplyšo. Tad Riestanosė dvi dienas kabojo ant bokšto.

Antros dienos vakarą pradėjo lyti ir kilo audra. Staiga perkūnas trenkė į bokštą, ir raganos sijonas suplyšo. Netverdama pykčiu Riestanosė ėmė trankyti savo šluotą, o ta nusprendė jos neklausyti. Ragana įsakė šluotai sustoti, bet ta išspruko jai iš rankų. „Kinijuba-195“ nulėkė namo, o Riestanosė ėmė kristi žemėn.

Krito dvi dienas ir dvi naktis, kol nukrito į Bedugnių pasaulį. Ten

ji pamatė velnius ir velniūkštes, šokančius aplink degantį laužą. Kai velniai ją pastebėjo, tuojau pagavo. Riestanosė spiegė, rėkė, bet tai nieko nepadėjo. Velnių vadas įsakė atnešti didelį katilą ir pripilti vandens. Ragana suprato, ką tai reiškia. Velniai paėmė ją ir įdėjo į katilą. Riestanosė jautė, kaip ėmė svilti jos padai. Darėsi kaskart karščiau. Ji stengėsi prisiminti savo stebuklingus užkeikimus. Staiga sušuko:

— Makum, bukam, pokit, strokit, velniai, sustokit!

Visi velniai pavirto akmenimis. Tada ragana ėmė šaukti savo šluotą, atsiprašinėti. „Kinijuba-195“ pagailo Riestanosės ir ji atskrido. Riestanosė įsidėjo į kišenes du akmenimis pavirtusius velnius ir nulėkė namo. Kai ji įėjo į savo namelį ant stirnos kojos, kuris stovėjo Žiurkių miško viduryje, akmenis atvertė į velnius. Nuo to laiko jie buvo Riestanosės tarnai: taisė jos šluotą ir virė valgyti.

RUDENIUI ATĖJUS

Dalia Latvytė

Vos tik rudeniui atėjus

Šaltas vėjas sustiprėjo.

Barsto po tuščius laukus,

Sėja gelstančius lapus.

Paukščiai, mums čiulbėję,

Į kelionę išskubėjo,

Į šiltus kraštus nuskris,

Ilgai lauksim, kol sugrįš.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

VĖLINĖS

Spaliui baigiantis, miestai ir kaimai pakvimpa paskutinėmis rudens gėlėmis – chrizantemomis. Baltos, tarsi didžiulės snaigės, jos papuošia gruodo sukaustytas kapines. Lapkričio 1-ąją ant artimųjų kapų uždegame žvakutes. Sustoję susimąstome, mintyse pasikalbame su išėjusiais amžinybėn...

Ši liūdna šventė vadinama Vėlinėmis. Ji švenčiama nuo senų laikų. Pagoniai lietuviai tikėjo, kad mirus žmogui, nuo kūno atsiskiria vėlė, kuri mėgsta lankytis savo namuose. Vėlinių papročiai gan įvairūs. Vienur, atėjus rudeniiui, buvo skerdziami gyvuliai ir ruošiamos vaišės. Vėlėms gamindavo sriubas ir vėdarus su krauju, barščius, košes, šiupinius, varškėčius. Patiekalų turėjo būti 12. Susirinkusieji prie stalo gražiai prašydavo vėles sėstis ir vaišintis kartu. Taip buvo prisimenami artimi giminės, kurių vėlių laukdavo prie stalo ir bijojo jas užrūstinti. Kai kuriose Lietuvos vietose vėles vaišindavo kapinėse. Įvairūs paruošti valgiai puoduose buvo paliekami nakčiai, o grįžusieji iš kapinių taip pat sėsdavo prie paruoštų vaišių. Ant tuščio stalo kampo dėdavo dalį valgių, pildavo gėrimų – irgi vėlėms.

Kai kur, pavyzdžiui, dabartinės Baltarusijos žemėse, lietuviai Vėlinėms pjaudavo gaidį arba aviną.

Vėlinių metu buvo vaišinami elgetos, pavargėliai, mat tikėta, kad jie turi ryšių su mirusiais.

Tokie papročiai palaipsniui išnyko. Tiesa, kai kurie senųjų Vėlinių elementai išsilaikė ir krikščioniškoje Lietuvoje: Vėlines švęsavo prie stalo, vaišino elgetas, į kapus nešė maistą...

Vėlinių dieną taip pat gražiai pagerbdavo kritusius dėl Lietuvos laisvės karius ir savanorius. Ypatingai labai gražios ir įspūdingos apeigos būdavo atliekamos Karo muziejaus sodelyje prie nežinomo kareivio kapo. Čia į dangų kildavo aukuro dūmai, liūdnai skambėdavo karo invalidų orkestro grojami giesmės garsai, muziejaus bokšte gausdavo Laisvės varpas.

Lietuvos – mūsų Tėvynės – gynėjas

*Tu kariavai už mūsų brangią Tėvynę,
Kuri dabar tebėra.*

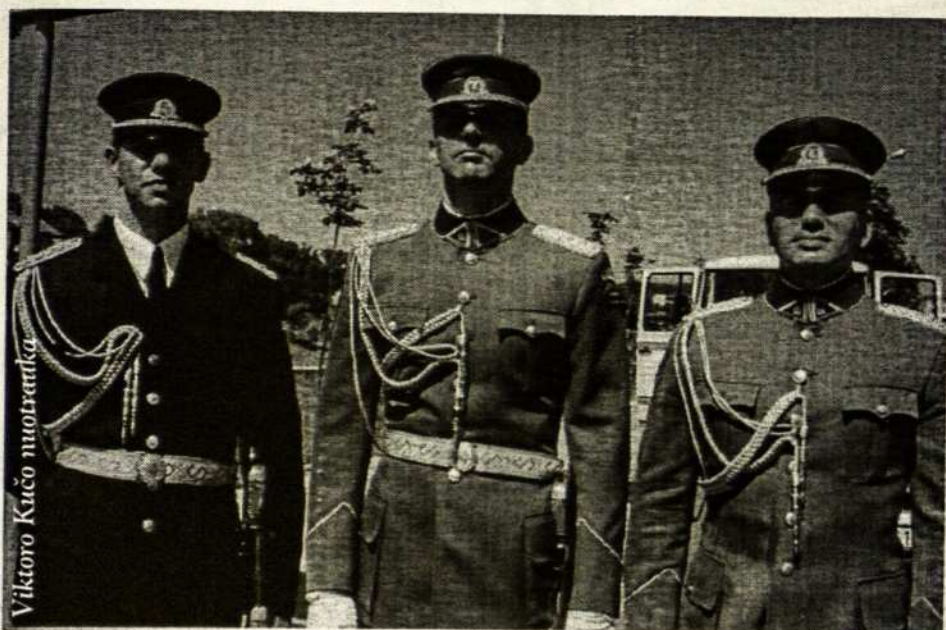
*Tu atidavei už ją savo gyvybę,
Kuri atrodo man labai brangi.*

*Tu mylėjai Tėvynę kaip savo brangią motiną,
Kuri seniai jau guli kapuos.*

*Tu norėjai, kad mūsų Tėvynė –
būtų laisva.*

Auksė Pelanytė, 5a kl., Utena

KARIUOMENĖS ŠVENTĖ

Viktoro Kučo nuotrauka

Nėra didesnio ir gražesnio darbo, kaip ginti savo kraštą ir už jį aukoti savo kraują. Todėl visos tautos gerbia savo karius. Lietuviai ypatingai myli savo karius ir jiems pagerbti yra skirta lapkričio 23 d., kuri Lietuvoje buvo gražiai švenčiama.

Ne vieno jūsų tėvelis yra buvęs Lietuvos kariuomenėje, ne vienas yra dalyvavęs kovose dėl tėvynės Lietuvos laisvės. Jie galėtų jums papasakoti daug gražių ir įdomių dalykų apie Lietuvos kariuomenę.

Lietuvos kariuomenė yra sena, kaip ir lietuvių tauta. Ilgus amžius lietuviai grumėsi su savo priešais ir retai kada išleido ginklą iš rankų. Amžiams slenkant lietuvių tauta, nepajėgdama nugalėti daug skaitlingesnio priešo, buvo pavergta. Jos kariuomenė išnyko. Tačiau lietuviai niekad neužmiršo būti kareiviais ir 1918 metais, atkovojo Lietuvai laisvę, Lietuvos kariuomenė vėl atgimė. Menkai ginkluoti, dažnai alkani pirmieji Lietuvos kariai narsiai grumėsi su Lietuvos priešais ir patikrino tėvynės nepriklausomybę. Daug jų žuvo, daug

neteko sveikatos, bet savo vardą aukso raidėmis įrašė į Lietuvos istoriją.

Švęsdami lapkričio 23 d., Lietuvos Kariuomenės šventę, pagarbiai minėkime tuos Lietuvos karius, kurie krito garbingoje kovoje ir dabar mums šviečia saulėtu pavyzdžiu, kaip reikia mylėti savo tėvynę.

UŽ TĖVYNĘ

*Už tėvynę žuvo
Daug narsių karių.
Po žeme jie guli
Užmiršti kapuos.*

*Jie ilgai kovojo
Už tėvus, draugus.
Kad apgintų laisvę
Mūsų Lietuvos.*

*Už tėvynę brangią
Esam jiems dėkingi.
Su narsiais kareiviais
Būsime laimingi.*

*Birutė Boguckaitė
Lenkija, Navininkų mokykla*

Atstatykime LIETUVOS VALDOVŲ RŪMUS!

„Eglutės“ redakcija kviečia jaunuosius skaitytojus prisidėti prie Valdovų rūmų Vilniuje atstatymo pastangų. Lietuvoje mokyklų mokiniai organizuojasi į Rūmų atstatymo rėmėjų būrelius ir aukoja savo kuklius išteklius Atstatymo fondui. Panašiai būtų galima daryti ir pas mus ir suaukotus pinigus su jaunųjų aukotojų sąrašu atsiųsti „Eglutės“ redakcijai, kuri savo ruošu pinigus įdėtų į PLB specialiai įsteigtą fondą.

Senieji Lietuvos Valdovų rūmai buvo Rusijos carų nugriauti, kad neliktų istorijoje garbingos Lietuvos valstybės žymės. Rūmų atstatymo mintį remia Lietuvos valdžia ir Pasaulio lietuvių bendruomenės valdyba.

Todėl, mieli skaitytojai, aukokite, kad ir mažais pinigėliais, bet tapkite Rūmų atstatymo bendrininkais.

„Eglutės“ redakcijos adresas:

„EGLUTĖ“ 13648 Kickapoo Trail, Homer Glen, IL 60441

KIŠKIŲ GEGUŽINĖ

Kazys Binkis

Oi kokia linksmybė kilo!

Suaidėjo visas šilas...

Senajam pušyne –

Kiškių gegužinė...

Vienas groja, kitas šoka:

Šoka stirna su kiškiuku,

Šoka šernas su meška,

Ir ežiukas vargdieniukas

Irgi bando šokt kažką.

Zylė cypia, šarka gieda,

Šoka strazdas su pelėda,

O strazdienė nosisukus

Leipsta iš pavydo...

Ir žvėreliai, ir paukšteliai,

Susibūrę į ratelį,

Traukia kiek kas gali

Šitokią dainelę:

*Tu, kiškeli puikorėli,
Kur padėjai kepurėlę?*

*Oi liūlia, stok, broleli,
Oi liūlia, į ratelį.*

*Tu, lapute puikorėle,
Kas tau kailinius suvėlė?*

*Oi liūlia, stok, sesele,
Oi liūlia, į ratelį...*

IŠ ISTORIJS LOBYNO

SENAS KAREIVIS MATATUTIS

Jurgis Jankus

Anais Matatučio laikais Žemaičių kraštą buvo pasivergęs rusų karalius ir Žemaičių vyrus į savo kariuomenę gaudyte gaudydavo.

Tada į kariuomenę nešaukdavo, kaip dabar. Atsiųsdavo į apylinke būrį gaudytojų, pasakydavo, kiek reikia pagauti, o tie pasirinkdavo geriausius vyrus ir taikydavo tokį laiką, kada kurį lengviausia būdavo kur užklupti. Pagavę išvarydavo toli už miškų, už dykumų ir laikydavo kariuomenėj po dvidešimt penkerius metus, o jei kurį užmiršdavo, tai ir ilgiau laikydavo.

Bet žemaičiai būdavo galvoti ir apsukrūs vyrai. Sunku juos būdavo paimti. Kiti net juokų iš gaudymo padarydavo. Žiūrėk, būdavo, kurį gauda gauda, nebegalėdami kitaip pagauti naktį namą su visu kareivių būriu apsupa, vidun įsilaužia, puola prie lovos, o lovoj randa paguldytą seną ožką arba aviną su dideliais ragais.

Matatučiui išėjo visiškai kitaip. Vestuvėmis vyras buvo taip užsiėmęs, kad iš galvos iškrito ir gaudymo laikas. Vieną naktį atėjo, apsupo ir tiesiog lovoje gulte užgulė.

Kad užvirė Matatučiui kraujas, kad užvirė... Pasiėmė rankomis už lovos krašto: troboj dešimt vyrų su šautuvais ir su riestais kardais žvangina, pro kiekvieną langą į vidų dar po du žiūri. Pažiūrėjo pažiūrėjo ir pradėjo kojas autis.

Gaudytojų vyresnysis priėjo, geležinius pančius uždėjo ant rankų ir kojų ir dar per juosmenį virve perrišo.

— Eisim, – pasakė.

Motina šoko verkti, tėvas kruvinai lūpas sukando, o Matatutis pasižiūrėjo į rankas, pasižiūrėjo į kojas.

— Mariulei už mane sudiev pasakykit... Ir dar ką prašysiu: pasakykit, kad lauktų, aš vis tiek sugrįšiu. Kas žino, gal sugrįšiu turtingas, gal jai šilkinis vestuvinius parnešiu.

Ir išėjo vienas, grandinėmis barškindamas, būrio kareivių apsuptas.

Ilga ir sunki buvo Matatučio kelionė atgal. Tik į trečią mėnesį pasiekė Žemaitijos vidurį. Miškai ir laukai pakvipo kaip jaunystėje, ir Matatutis pajuto, kad kitur visam pasaulyje tokio kvapo nėra. Ir saulė pasidarė šviesesnė, ir vėjas papūtė namų kvapu, ir kojos palengvėjo. Paskutinę naktį nė nakvoti niekur nebesustojo, bet ėjo ir ėjo. Artėjant aušrai, visiškai artėjo ir namai. Smagu buvo galvoti, kad pareis kartu su saule... Kai tiktai saulė pradės kilti iš anapus kaimo ganyklų, jis išeis iš beržynėlio tiesiai ties Mariulės namais. Visą naktį galvojo: pažins ar nepažins... Ir galvojo: jei nepažins, iš karto nepasisakys, kas esąs, bet užeis, paprašys pavalgyti, paprašys, kad... leistų kelias valandas pailsėti. Pasakys, kad grįžta iš kariuomenės ir kad liko dvi ar trys dienos ligi namų, ir žiūrės, ką ji sakys...

Medžiai pradėjo retėti, ir Matatutis išėjo į tekančios saulės aukso rausvumu nudažytus tėviškės laukus. Jau medžiams pradėjus retėti, jis nebegalėjo sulaikyti ašarų, o dabar akys srovėmis patvino. Tik apsiraminęs apsižvalgė: vieta buvo nebe ta pati. Nebuvo nei Mariulės trobų, nei tų didžiųjų liepų, kurios tamsiu kupolu visą apylinkę goždavo.

Pastovėjęs pamiškėj, apėjo buvusios sodybos žymes, paskum pasuko tiesiai per pievas tėvų kieman. Jų namai tebestovėjo. Troba buvo apšėpusi ir per vidurį įlinkusi, sodas padžiūvęs ir išretėjęs, tik vienas ąžuolas buvo ir aukščiau pakilęs, ir šakas daug plačiau išskėtęs.

Dar pasižvalgė ir drebančiomis iš susijaudinimo rankomis pravėrė duris. Pravėrė ir sustojo slenksčio neperžengęs.

Krosnyje kūrenosi ugnis. Apie ugnį sukosi moteris, už stalo sėdėjo vyras ruda barzda, plačioj lovoj kiurksojo pasišiaušusios vaikų galvos.

Matutis žiūrėjo ir negalėjo pratarti žodžio. Jis trisdešimt metų dėjo žodžius, kuriais pasišnekės su namais, ir paskutinį akimirksnį pamatė, kad namų nebėra.

— Ko nori? – rusiškai paklausė moteris.

Matutis vis dar negalėjo šnekėti.

— Matyt, nebylys, – taip pat rusiškai atsiliepė iš už stalo vyras. — Duok gabalą duonos, ir tegu sau eina.

Matutis pajuto, kad smaugia gerklę ir lūpos pradeda drebėti, apsisuko ir greitai išėjo.

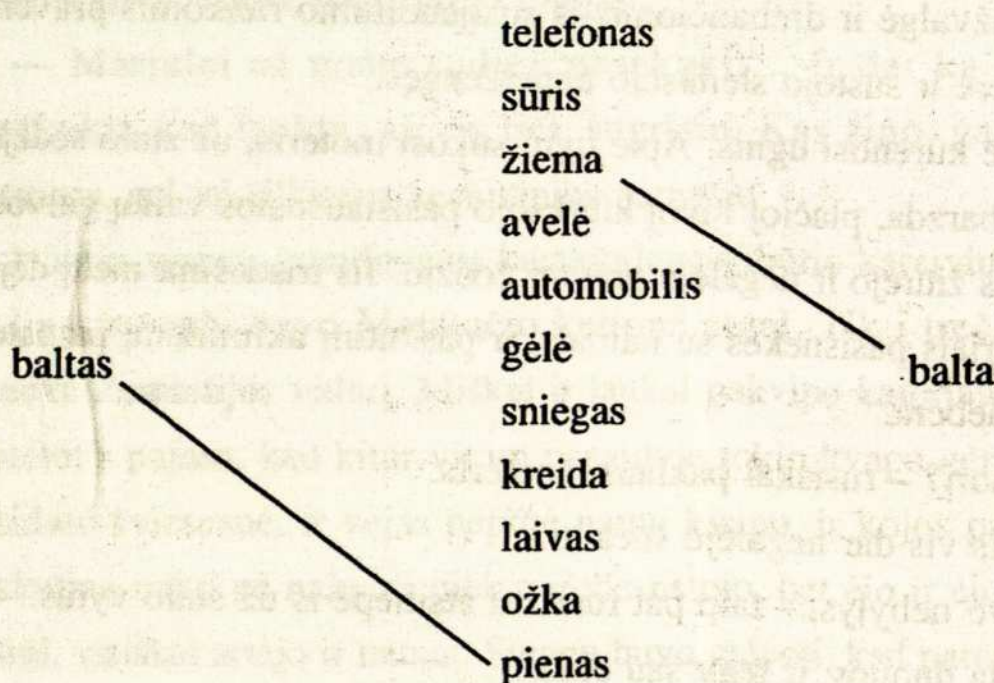
Tik kaime sužinojo, kad čia žmonės buvo sukilę, kad jo tėvai davė sukilėliams pavalgyti ir už tą abu senukus katorgon išvarė, o jų vieton atkėlė rusą. Dar sužinojo, kad dalis sukilėlių užsidarė bažnyčioje, kad Mariulė norėjo nunešti jiems valgyti, kad benešančią jau šventoriuje ją kazokai pasigavę ir bizūnais negyvai užkapoję. Ir jos kapą parodė. Visi Mariulę atsiminė ir sakė, kad ji bus šventa.

Matutis žinojo, kad gyventi dar reikės... Beliko viena: kol galės – dirbti sunkų darbą, o kai nebegalės...

Rekrutas – naujokas kareivis carinėje Rusijoje

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Parodykite rodykle, kas baltas, o kas balta.

MĮSLES

1. Be akių, o neregius vedžioja.
2. Dieną kaulus nešioja, o naktį žiopso.
3. Žiemą brolis, o vasarą molis.
4. Turi šiaudų – nedėda, turi kojas – nevaikšto, turi plunksnas – nelekia.
5. Du bėga, du veja.
6. Baltos pievos, juodos avys, kas išmano, tas jas gano.

Atsakymai: 1. lazda, 2. batai, 3. pečius, 4. lova, 5. ratai, 6. knyga

Raidės iš degtukų

Užduotys su degtukais.

1. Kaip iš trijų degtukų padaryti A?
2. Kurią raidę gali padaryti iš vieno degtuko?
3. Kurias raides gali padaryti iš dviejų degtukų?
4. Kurias raides gali padaryti iš trijų degtukų?
5. Kurias raides gali padaryti iš keturių degtukų?

PASTABA: Atliekant užduotį, reikia kiekvienam turėti degtukų.

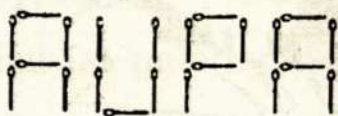
Žodžiai iš degtukų

Žaidimai su degtukais pateikiami sunkėjančia tvarka.

1. Nuimk nereikalingus degtukus, kad pasidarytų **au**:

2. Nuimk vieną degtuką, kad išeitų **pupa**:

Įmink!

Stovi boba gintaruota,
pasiėmus plačią šluotą;
ar sušala, ar sušyla,
rūbas jos nei mainos, nei dyla.

Įrašyk atsakymą

--	--	--	--

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

STEBUKLINGOS PUPELĖS

Bronius Jauniškis

Mariaus senelis
labai mėgo keliauti.
Neseniai grįžo iš
kelionės po Uzbekiją.
Buvo Bucharoje,
Chivoje, apžiūrėjo
senąsias mečetes.
Ferganos slėnyje matė
persikų, granatų,
medvilnės plantacijas.
Atsivežė įvairių

vaisių, kurių Marius nebuvo regėjęs. Senelio atostogos jauėjo į pabaigą, todėl norėjo dar pabūti prie gimtojo Grįžulio ežero.

— Lekiam... — mirktelejo anūkui. — Pailsėsime, pažvejosime, pažiūrėsime, ar daug šiomet sode vaisių, ir grįšime.

— Lekiam, — nudžiugo Marius.

Senelis išstūmė iš sandėliuko motociklą, lopšin sudėjo meškeres, kitus reikalingus daiktus. Užsimaukšlino šalmus ir nuburzgė. Vėjas

švilpė, draikė plaukus. Marius net šokinėjo ant užpakalinės sėdynės. Nepajuto, kaip pasiekė senelio gimtinę. Namuose dabar niekas negyveno. Tai buvo jų šeimos poilsio namai. Marius norėjo kuo greičiau plaukti meškerioti, tačiau senelis sulaikė:

— Metas mums pasistiprinti.

— Gaila, kad nepaprašėme mamos pieno. Mielai išgerčiau.

— Turėjom apie tai anksčiau pagalvoti, o dabar kur gausime, – susirūpino senelis. — Tai vyrų galvos! Karvių aplink nematyti, parduotuvė uždaryta. Na, nieko, neliūdėk. Rasime išeitį. Iš Ferganos atsivežiau stebuklingų pupelių. Patys pasidarysime pieno.

Nieko nelaukęs, senelis atsinešė iš šaltinėlio vandens, pasėmė puoduką ir įdėjo keletą pupelių. Po kiek laiko vanduo pabalo. Paragavo. Nagi gėrimas priminė pieną, gaivino, malonaus skonio. Tikrai stebuklingos pupelės, stebėjosi Marius.

— Čia kondensuoto pieno pupelės? – norėjo sužinoti anūkas.

— Ne!.. – senelis šypsojosi. — Tai vieno augalo vaisiai. Tikrai nuostabūs. Jeigu ilgiau jas palaikytume vandenyje, pasidarytų grietine, o likusi masė – varške, iš kurios galima ir sūrį suslėgti. Musulmonai sako, kad šias pupeles Alachas sutvėręs.

— Galingas jų Alachas!

— Dėl to daugybė rytiečių juo tiki.

Pasisotinę, senelis ir Marius nuėjo prie ežero, sėdo į valtį ir nuplaukė. Bangelės švelniai teškeno, supo valtį, o žuvelės taip kibo, tik spėk traukti. Abu meškeriotojai patenkinti. Bus skanūs pietūs! O štai valas ir vėl įsitempė, o netrukus spurdanti lydeka valtyje.

— Seneli, kokį jauką kabinatė, kad žuvys taip kimba?

— Nežinai? Nagi, tą pačią stebuklingą pupelę, kuri liko išgėrus pienelį.

Marius labai norėjo sužinoti, kas toji pupelė, bet nedrįso klausti, nors labai magėjo išsiaiškinti, kas tai per augalas.

Kai pilną kibirą žuvies tempė į namus, Marius paklausė senelio:

— Ką darysime su žuvimi, kepsim ar virsim?

— O kaip norėtum? Kokia tau skaniausia?

— Kepta. Bet mes neturime miltų.

— Nieko, aš dar turiu stebuklingų pupelių. Sugrūsim jas ir turėsime miltų.

— Negali būti... Juk gėrėme „pieną“, gaudėme žuvį, o dabar miltai...

— Netrukus įsitikinsi.

— Seneli, ant ko kepsime? Neturime riebalų.

— Viskas bus gerai. Šitiems miltams nereikia jokių riebalų. Jie patys riebus, iš šių pupelių net aliejų spaudžia.

— O ką dar daro iš tų stebuklingų pupelių?

— Oi, nepaprastai daug ką! Japonijoje iš jų gamina net dešreles, o iš jų miltų – įvairius kepsnius. Net vaistus širdžiai stiprinti, įvairius vitaminus. Ir tai dar ne viskas. Šių augalų stiebai – pašaras gyvuliams, o iš šaknų gamina gumą.

— Seneli, o kaip vadinasi šis nuostabus augalas?

— Pakentėk. Greitai sužinosi.

Taip bekalbant, atėjo į namus. Pupos sugrūdo piestelėje,

išdarytas žuvis apibėrė jų miltais ir pakepė. Pasklindo malonus kvapas, o kai paragavo, Marius pripažino, jog tokia žuvis daug skanesnė, tiesiog tirpsta burnoje.

— Seneli, pasakykite, kaip bent atrodo šis augalas, – nerimo Marius. — Kaip mūsų pupų?

— Šio augalo kamienas daug aukštesnis, stambesnis, siekia net du metrus. Žmogaus jų lauke nesimato.

— O pas mus tas augalas auga?

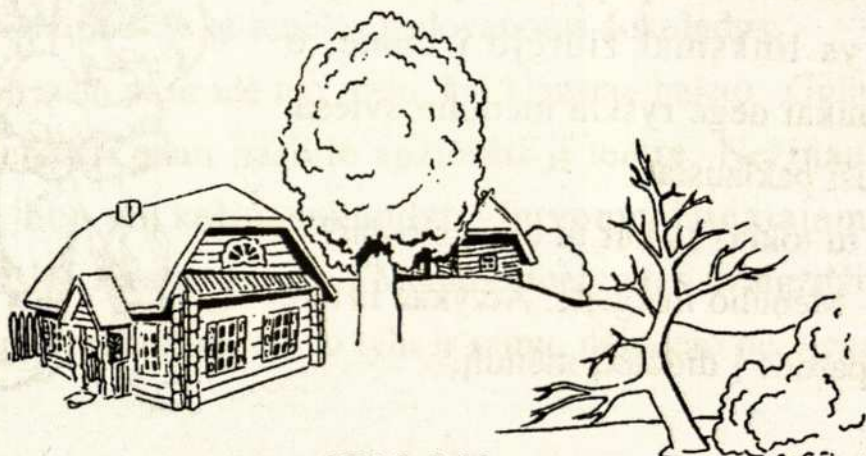
— Nežinau. Matyt neteko. Tai tropinių kraštų augalas, jam reikia šilumos ir drėgmės. Bet šių augalų pupelių galima ir pas mus nusipirkti, tik ne visi tai žino.

— Na, tai koks pagaliau tas augalas? Seneli, labai prašau, pasakykite, – maldavo Marius.

— Soja, mielas anūkėli, soja. Girdėjai šį vardą?

— Soja?! Pirmą kartą girdžiu. Dabar žinosiu – soja. Seneli, o jeigu pabandytume ją auginti. Ir stebuklingą augalą paplatintume, ir kitus supažindintume su nuostabiomis šio vaisiaus savybėmis. Juk mes taip mažai žinome apie soją.

— Pabandyk. Jeigu pasiseks, turėsime savo stebuklingų pupelių.

MŪSŲ KŪRYBA

MĖNULIO MERGAITĖ

Aš nuo pirmos klasės nemėgau lankyti mokyklos. Ne todėl, kad kaip dauguma vaikų būčiau neišmokdavusi pamokų, nemokėjusi daugybės lentelės ar ištisas valandas išstovėdavusi prie lentos, nežinodama, ką atsakyti. Ne. Man mokslas sekėsi gerai, bet aš neturėjau draugės. Tikrosios draugės, kuriai galėčiau atskleisti savo paslaptis, su kuria galėčiau paplepėti, pasidalinti sumuštiniu. Jos nebuvo. Ir jos nebūtų buvę dar ilgai, jeigu ne vienas įvykis.

Vieną vėlyvą žiemos vakarą ašėjau takučiu iš kaimynų. Buvo pilnatis. Po kojomis girgždėjo sniegas, o mėnulis švietė taip skaisčiai. Staiga kažkas mane palietė. Aš atsigrėžiau. Mane sekė tik šešėlis. Kažkas tyliai pašaukė vardu. Išvydau nepažįstamą mergaitę. Ji buvo nepaprastai graži, jos žydros akys linksmi žiūrėjo į mane, o šviesūs plaukai degė ryškia mėnulio šviesa. Atsipeikėjusi paklausiau:

— Kas tu tokia? Iš kur tu čia atsiradai?

— Aš – Mėnulio mergaitė. Atvykau iš ten,
– ji ranka parodė į didžiulį mėnulį.

— Kaip? Iš ten?! Ko tu iš manęs nori? – nesupratau aš.

— Noriu būti tavo draugė ir tau padėti, – atsakė ji.

— Aš nenoriu! Turiu daug draugių ir be... – nutilau. Žinojau, kad tai netiesa.

— Na, ko tyli? Žinau, tu neturi draugės. Bet aš viską pakeisiu, – tyliai pareiškė ji.

— Gerai, – sutikau, – bet dabar aš keliauju namo.

Ji liūdnai pasakė:

— Tik atsimink: niekam negali pasakyti, kad mes susitikome, nes atsitiks nelaimė!

Kitą vakarą aš sėdėjau prie stalo vartydama žurnalą. Ir netikėtai vėl kažkas mane palietė. Tai buvo ji – Mėnulio mergaitė. Mes kartu apžiūrėjome žurnalą, žaidėme, liksmai dainavome, juokavome. Staiga į kambarį įėjo mama.

— Su kuo tu čia kalbi? – pasiteiravo ji.

Aš sumišau. Kai mama išėjo, pastebėjau, kad Mėnulio mergaitės nėra. Mąsčiau, ar ji dar ateis, ar ne. Ji atėjo. Atskleidė visas muzikos paslaptis, padėjo piešti piešinį. Labai greitai mes tapome neišskiriamos draugės. Pagaliau aš turėjau žmogų, kuriam pasakydavau apie kiekvieną rūpestį, pasidalindavau didžiausiomis paslaptimis. Mes kartu vaikštinėdavom po parką, žaidėme miške, žiūrėjome televizijos laidas, net valgydavome visus senelės padovanotus šokoladus.

Kartą ji man pasirodė tuo metu, kai klausiau baletą „Gulbių ežeras“ įrašo. Mergaitė man pasiūlė apžiūrėti jį teatre. Nežinau, kaip tai atsitiko, bet po kelių sekundžių buvome Didžiajame teatre. Apžiūrėjusios baletą sėdome į Mėnulio mergaitės žvaigždžių roges ir nuskriejome prie ežero. Buvo tylu ir ramu, nejudėjo nė vienas medžio

lapelis, o ant stiklinio veidrodžio paviršiaus suposi baltos kaip sniegas gulgės. Jos priplaukdavo prie kranto ir vėl grįždavo į ežero vidurį. Buvo nuostabu! Kaip puikioje pasakoje!

Netikėtai aš paklausiau šalia stovinčios Mėnulio mergaitės:

— Kuo tu vardu?

— Aš – tavo tikroji draugė, – prabilo ji.

Aš nesupratau. Tačiau nediršau dar kartą klausti.

Po kelių dienų į mano klasę atėjo nauja mokinė.

Jos vardas – Mingailė. Jos tėveliai buvo turtingi.

Mergaitė, nors ir truputėlį paika, man patiko. Greitai ji

man pasiūlė savo draugystę. Aš sutikau. Mes

susibičiuliavome: per pertraukas dalijomės

sumuštiniais, sėdėjome kartu. Net užmiršau Mėnulio

mergaite. Kartą Mingailė manęs paklausė:

— Ar turi tikrąją draugę?

Aš bemaž neišdaviau mūsų paslapties, bet prisiminiau, kad atsitiktų nelaimė. Tada pareiškiau, kad turiu gerą draugę, bet ji visiškai kitokia nei Mingailė.

Vakarą vėl apsilankė Mėnulio mergaitė. Ji buvo liūdna, bet abi kartu nutarėme vykti į Mėnulį. Skubiai susikrovėme mantą ir įsėdome į roges. Skriejome virš didžiulių miestų su mažyčiais žiburiais, virš dykumų, virš vandenynų. Dausose mirgėjo žvaigždės, tolumoje spindėjo Marsas. Žemė liko žemai, o mūsų laukė Mėnulis. Buvau lyg pakerėta. Ir vėl netikėtai ištariau:

— Mėnulio mergaite, kuo tu vardu?

— Aš – tavo tikroji draugė. Draugė, kurios negali išduoti, nes kitaip atsitiktų nelaimė, – liūdnai atsakė ji, o mergaitės akyse žibėjo ašaros.

Po kelių dienų mane aplankė Mingailė. Mes nuėjome į parduotuvę, nusipirkome ledų, namie paruošėme pamokas ir užtraukėme linksmą dainą „Už žalių miškelį“. Buvo linksma kaip niekad. Džiaugiausi aš ta paika Mingaile, džiaugėsi mano mama, kad pagaliau radau sau draugę. Ir kai Mingailė vėl paklausė, koks tos paslaptingos draugės vardas, aš užmiršau ir pasigyriau.

— Ji – Mėnulio mergaitė, atvyko iš ten, – ranka mostelėjau į mėnulį. — Bet tatai nesvarbu. Dabar tu, Mingaile, esi mano tikroji draugė!

Kai bičiulė išėjo, aš prisiminiau: „Atsitiks nelaimė“. Šie žodžiai skambėjo man ausyse. Labai nusiminusi gulėjau lovoje, o mėnulis švietė taip skaisčiai kaip tą naktį, kai aš sutikau Mėnulio mergaitę. Staiga pro atvirą langą įėjo šešėlis – mergaitė. Ji buvo mirtinai liūdna.

— Tu buvai mano tikroji draugė. Buvo linksma ir gera, dienos bėgo kaip pasakoje, – ištariau aš. Ji bandė šypsotis.

— Tačiau tu neiškentei, pasakei apie mane tai paprastai Mingailei. Išdavei mūsų paslaptį. Pasirinkai ją. Aš jau nebegaliu būti tavo bičiulė, aš mirštu tavo gyvenime. Einu dabar kitiems linksminti dienų. Lik sveika. Jau niekada manęs nematysi, – tyliai šnabždėjo Mėnulio mergaitė. Jos plaukai degė ryškia mėnulio šviesa, o iš žydrų akių riedu riedėjo ašaros.

Ji išėjo. Tyliai pakilo ir pamažu pranyko. Aš supratau: jos vardas – tavo tikroji draugė. Mingailė buvo gera bičiulė, bet niekada neturėjau vertingesnės draugės už Mėnulio mergaitę, ir niekas pasaulyje neturės tokios draugės.

Dalytė Kuosaitė

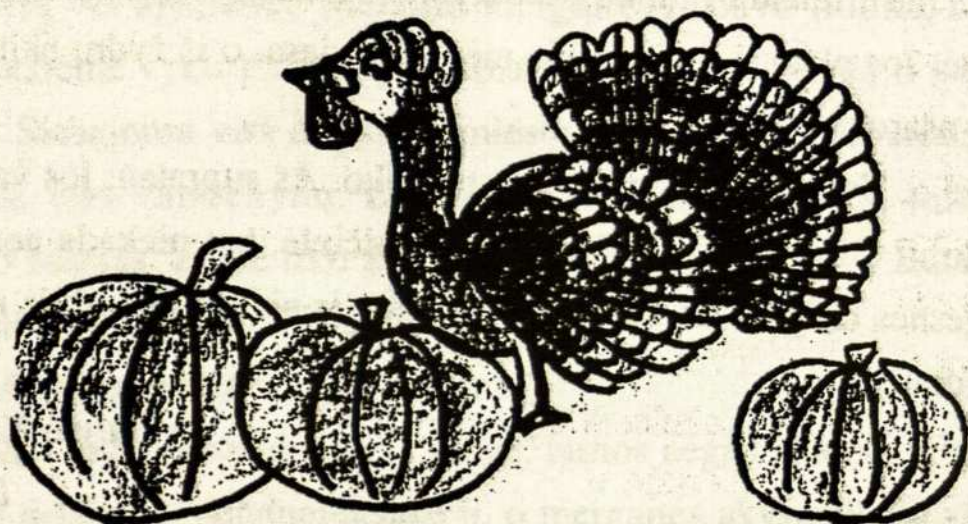
Lenkija

PADĖKOS DIENA

*Štai atėjo ta diena
Iš visų dienų viena
Kai susirenka visi,
Padėkot už – ką turi.
Ačiū Dievui,
Ačiū mamai,
Ačiū tėtei,
Ačiū babai,
Ačiū už visus draugus,
Ačiū už visus žaislus.
Lai tebūna ši diena
Laimės, džiaugsmo kupina.*

Martynas Matuliasukas

Maironio lit. mokykla Lemonte

VELNIAS

Ir buvo, ir nebuvo taip: gyveno labai turtingas ir šykštus žmogus. Jis turėjo gausybę gyvulių, o pinigų – nė nesuskaičiuosi, bet iš šykštumo nei valgė, nei gėrė. Ir žmoną su vaikais badu marino. Piemenų jis nelaikė – bijojo, kad tie kokios avies nesuvalgytų. Patsai ganė savo bandas. Tame krašte pradėjo kristi gyvuliai. Ir tada jis gailėjosi bent sau vieną avelelę papjauti. Į jo namus nei kaimynas, nei tolimas svečias neužsukdavo.

Štai kartą tas šykštuolis gena į laukus avis. Žiūri – bėga vilkas, neša mažą velniuką. Šykštuoliui pagailo velniuko, perbėgo jis vilkui kelią, nusiėmė nuo peties šautuvą ir iššovė. Vilkas metė velniuką ir nubėgo, o tasai sako:

— Tu mane išgelbėjai iš mirties nagų. Eime pas tėvus. Jie tau atsidėkos.

Velniukas neatstoja, kalbina šykštuolį. Ką daryti? Paliko avis ir nuėjo. Velniukas bėga, šykštuolis vos spėja paskui jį. Velniukas pradėjo girtis savo tėvų turtu:

— Mano tėvai turi daug turto, jie tau siūlys daugybę aukso ir sidabro, bet tu žiūrėk, neimk, sakyk: „Atiduokite tikrai mano gerą“.

Velniukas papasakojo tėvams, kaip jį vilkas nešė, o šitas aviganis išvadavo. Apsidžiaugę velniai, priėmė šykštuolį, nusivedė į namus,

parodė pilną aukso, sidabro bei kitokių turtų kambarį ir sako:

— Šit, sūneli, rinkis, ką nori. Prisidėk, neškis, kiek pakeli.

Šykštuoliui net širdis apsalė, jau puls, prisikimš kišenes ir užantį, o velniukas jam merkia: girdi, reikalauk savo.

— Imk, – sako velniai, – kiek nori.

Šykštuolis nežino, ką daryti, tyli. Nieko neima, tik žiūri į velniuką.

— Ko gi tu nori? Sakyk, viską duosim, nieko tau nepagailėsime.

— Atiduokit mano gerą, – pagaliau ištarė šykštuolis.

Velniams tatai nepatiko. Subruzdo jie, ėmė kuždėtis, bet ką padarysi. Priėjo vienas velnias prie šykštuolio ir sudavė jam per sprandą. Staiga šykštuolis tartum praregėjo, apsidairė, kas gi jam atsitiko? Pasižiūri – ogi ir basas, ir plikas. Gėda pasidarė aviganiui, net prieš velnius nesmagu. Spruko šalin.

Eina jis namo ir mąsto. Prisiminė žmoną, vaikus, kuriuos badauti ir šalti paliko. Nesmagu jam pasidarė. Tik tada suprato ir save, ir artimuosius kankinęs.

Violeta Markevičiūtė, Lenkija

* * * * *

STEBUKLINGA SĖKLA

Buvo ankstyvas pavasaris. Pavarčių kaime gyveno berniukas Tomas. Mokykloje jis gavo pakvietimą dalyvauti daržo konkurse. Tomas nežinojo nuo ko viską pradėti. Bet vis dėlto ryžosi eiti į turgų nusipirkti sėklų.

Įsimetė į krepšelių sumuštinį su dešra, ir nuėjo keliuku turgaus link.

Nusipirkęs sėklų ir sodinimo įrankių, keliavo vėl namo. Pusiaukelėje jis sustojo pailsėti. Jau Tomas besiruošė pusryčiauti, kaip

pamatė link jo artėjančią senele. Senele atrodė pavargusi ir išalkusi. Ji prisėdo šalia Tomo. Tomui pagailo senelės, ir jis draugiškai perlaužė savo sumuštinį pusiau, pasiūlydamas senelei antrąją pusę. Ji buvo labai dėkinga.

Bevalgant Tomas papasakojo apie daržo konkursą. Taip jiems bešnekant, prabėgo gera valanda ir berniukui jau buvo metas eiti namo. Atsidėkodama už nuoširdumą, senele padovanojo Tomui sėklą. Ir pasakė, kad ją pasodintų daržo viduryje. Tomas padėkojo ir linksmas nubėgo namo.

Parėjęs namo, jis kibo į darbą. Vakarėjant jau atrodė visi daržovių sodinimo darbai baigti, tik staiga Tomas prisiminė senelės dovanotą sėklą. Jis pasodino ją taip kaip buvo liepta. Per visą vasarą Tomas prižiūrėjo daržoves. Jis ne tik stropiai laistė ir ravėjo jas, bet ir kiškį beuodegį iš daržo vaikė.

Pagaliau atėjo konkurso metas. Daug daržovių apžiūrėjo teisėjai. Labiausiai jie nustebo atvykę į Tomo daržą. Tarp daržovių viduryje pūpsojo didžiausias moliūgas. Jis buvo didesnis už berniuko namą! Teisėjai paskelbė Tomą konkurso laimėtoju.

Išsipildė berniuko svajonė – gavo dovanų dviratį!

Tik nuoširdumas ir meilė kitam žmogui gali atnešti laimę ir sėkmę!

Lina Majorovaitė

Šv. Kazimiero lituanistinė mokykla

Cleveland

2000-2001 mokslo metų

JAV LB Švietimo tarybos

konkurso premijuotas rašinys

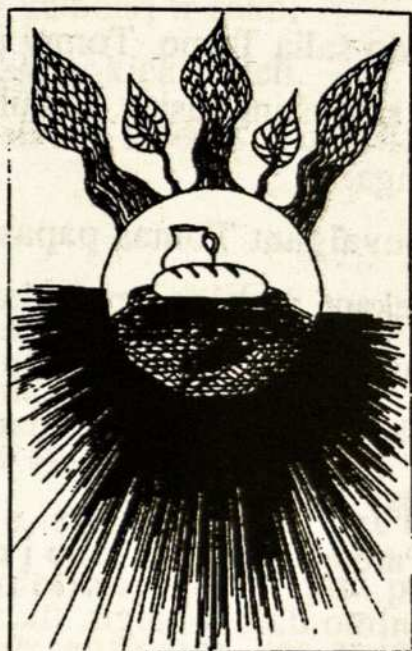

LIETUVA

*Graži šalelė tu, mano Lietuva,
Bet dar gražesnė, kai karo nebėra.
Ir narsūs vyrai, kovoję už tave,
Jau guli, ilsis žemelės patalę.*

*Graži šalelė tu, mano Lietuva,
Vaikams dainuojant ir žaidžiant laukuose.
Miškams žaliuojant dieną ir nakčia.
Nėra gražesnės šalelės už tave.*

Kristina Karmonaitė, 6b kl., Utena

Jurgita Abaravičiūtė. 13 m.

MANO VASAROS ATOSTOGOS

Kaip aš pirma atvažiavau į Ameriką, buvo mano pirmos vasaros atostogos. Man labai patiko čia. Pirmą dieną mes su mama, močiute nuėjome į parką. Ir ten mes žaidėm ant karuselių ir žaidėm krepšinį. Ir metai, kai aš atvažiavau į Ameriką buvo 1999. Mano mama ir aš, abudu atskridom į Ameriką ir kai tik nusileidom buvo man jau atostogos. Mes iš karto parvažiavom namo. Mes žiūrėjom televizorių ir visas nuotraukas, buvo labai linksma. Ir dar per atostogas aš ėjau į baseiną kiekvieną dieną. Bet mes dar nuvažiavome į miesto centrą ir ant laivo plaukėm. Parvažiavome namo iš miesto centro traukiniu. Kaip buvo paskutinė diena, mes turėjom atrasti mokyklą. Buvo labai įdomu. Bet po savaitės mes atradome gerą mokyklą. Į tą mokyklą ėjau gal savaitę. Bet po to atradome dar geresnę mokyklą ir aš į ją ėjau. Ir dar šioje mokykloje pradėjau mokytis. Taip ir mano vasaros atostogos pasibaigė.

Benas Kozmianas, 3 sk., Čikagos lit. mokykla

AR ŽINAI?

DRAKULA IR JO PILIS

Apie prinčą Drakulą sklinda aibės legendų, sukurta daugybė meninių bei animacinių filmų. Kas gi iš tikro buvo visų šių kūrinių herojus?

Dar ir dabar Rumunijoje išlikusi 12 a. statyta Brano pilis – tvirtovė, kurioje kažkada gyveno žiaurusis Drakula. Ji stovėjo Brašovo mieste, karalystėje, kurios pavadinimas, išvertus iš gimtosios kalbos, reikštų „šalis už miško“ – Transilvanija. Senovėje toje pilyje vienu metu galėjo gyventi 30 kareivių. Nuo pat kalno šlaito kyla pilies pamatai ir daugiaaukštės dantytos sienos, besibaigiančios keturiais bokštais. Šiandien pilis traukte traukia turistus – siaubų mėgėjus.

Tikrasis Drakulos vardas – Vladas Tepešas. Jis buvo mažos Valakijos valstybėlės princas, viduramžių riteris, karų didvyris ir kryžiaus žygių dalyvis. Gimė Tepešas 1431 m., Valakijos valstybėlės sostą jis paveldėjo iš savo senelio. Nuo septynerių metų jaunas Tepešas mokėsi karaliaus pareigų, o vėliau tėvas įšventino jį į Drakono (Drakulos) riterius, nuo to vėliau jam ir prilipo Drakulos vardas.

Keturiolikmetis Vladas jau dalyvavo kare ir pateko į turkų nelaisvę, kur 4 metus buvo laikomas įkaitu, siekiant, kad jo tėvas nekariautų prieš turkus. Tuo laiku, 1435 metais, Tepešo senelis buvo nustatęs 30 procentų mokesčių nuo visų gabenamų per Brašovą krovinių. Kareiviai rinko mokesčius ir, kol turkai niokojo miestą, godūs bajorai lobo. 1456 m. Valakijos gynėjas Vladas jau buvo pasirengęs įžengti į sostą ir savo pilyje buvo karūnuotas Valakijos princu. Jis privertė turkus sumokėti už visas negeroves ir tapo Valakijos liaudies didvyriu. Tačiau Tepešas dar turėjo planą – susidoroti su savo karalystės bajorais. Jis sukvietė visus bajorus į puotą. Nieko pikta

neįtardami šie susirinko puotauti, tačiau Tepešas suvarė visus senus bajorus į aikštę ir pamovė ant medinių baslių. Jaunus bajorus žiaurusis princas varė 80 km iki vieno Karpatų kalno, vadinto Erelio lizdu, kur jie, kaip vergai, baigė statyti pilį. Karalius Tepešas – Drakula norėjo sukurti laisvą Valakijos valstybę – be engėjų. Pasakojama, kad jis sugaudė daugybę vagių ir pamovė ant baslių.

1458 m. Tepešas pradėjo žygius prieš turkus. Žaibiškai puldamas ir bauginęs nuožmumu, 1461 m. jis paėmė į nelaisvę tūkstančius turkų ir prie sostinės Tirgovicės pamovė juos ant baslių. Turkai ir sugalvojo jam vardą – persmeigėjas. Pasakojama, kad žiaurusis karalius nužudė apie šimtą tūkstančių – penktadalį visų Valakijos gyventojų. Liūdni gandai sklido apie jo darytus baisumus. Sukvietė kartą jis vargšus ir elgetas į labdaros puotą, o kai šie pasimaitino, princas paklausė, ko dar norėtų šie žmonės. „Išsivaduoti nuo kančių ir skausmo“ – atsakė vargetos. Tada šis užrėmė salės duris ir padegė viduje esančius.

Liaudį vargino beprotiški princo siautėjimai, bet kartą karaliaus Motiejaus armija suėmė Drakulą, sukaustė grandinėmis ir 12 metų išlaikė nelaisvėje. Vėliau sklido įvairūs gandai, kad Drakula sugrįžo ir padėjo Motiejui kare. Vieni kalbėjo, kad žiaurusis princas žuvo kalėjime, kiti sakė, kad pabėgo. Kaip bebuvo, žmonėse sklido kalbos apie naktinius Drakulos žygius ir žiaurumą. Ir nors žinoma, kad Vladas Tepešas 1477 m. žuvo kovoje su turkais, net jį palaidojus valstiečiai nenurimo. Drakula buvo palaidotas Rumunijos vienuolyne, kurį pats pastatė norėdamas išpirkti savo nuodėmes. Vienuolyno viduje – tik vienas tuščias kapas. Legenda sako, kad laidotyvių dieną kilo stipri audra, kuri nugriovė ir nuskandino koplyčios varpinę, ir dabar, kylant vėjui bei drumsčiantis vandeniui, iš gelmės girdisi koplyčios varpas. Netylantys gandai apie naktinius princo Drakulos žiaurumus susipynė su legendomis apie žiaurų vampyrą ir įkvėpė airių rašytoją Bremą Stoukerį parašyti romaną apie baisųjį tamsos prinčą.

GALVOSŪKIAI

SUJUNK TAŠKUS IR SUŽINOSI,
KO IŠSIGANDO VARNELĖ

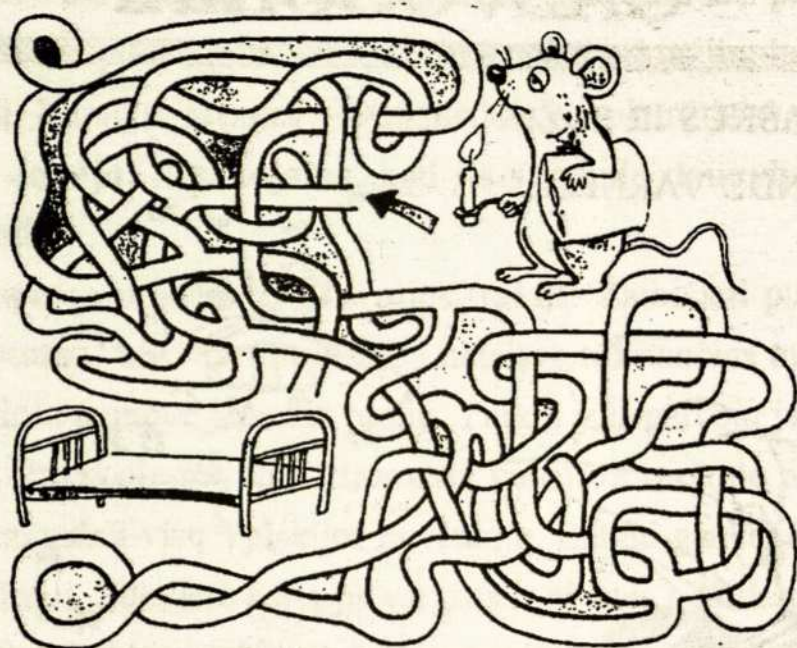
D	A	R	Ž	E	L	I	S	R	A	B	C	I	O
K	A	L	N	A	S	T	A	L	A	S	M	K	S
S	U	D	A	S	A	T	K	E	I	L	E	S	U
Ž	U	V	I	S	A	R	A	J	A	R	N	V	S
I	V	Y	G	D	A	U	S	L	Ė	L	U	I	A
E	T	A	N	A	E	R	L	J	R	M	L	E	L
M	O	N	I	K	G	Ė	L	Ė	K	E	I	A	D
I	Z	V	T	G	B	N	D	R	G	M	S	U	A
A	G	M	N	S	Ž	U	S	U	T	A	S	Š	I
G	I	Y	A	A	S	D	R	K	E	M	O	R	N
U	N	L	N	Š	M	D	Ė	S	A	M	C	E	I
A	T	I	A	T	I	A	X	S	N	S	H	L	S
R	A	S	T	R	E	N	S	A	P	Y	F	E	Z
D	S	U	O	B	S	D	A	N	G	U	S	K	F

RASKITE IR ĮVAIRIOMIS
KRYPTIMIS IŠBRAUKITE
ŠIUOS ŽODŽIUS:

žuvis, saulė, gėlė, draugai,
mašina, drugelis, darželis,
namas, stalas, kalnas,
mėnulis, dangus, žvaigždės,
aušrelė, daina, saldainis.

Gintas Degutis

PADĖK PELYTEI PASIEKTI LOVELĘ

LINKSMIEJI KLAUSIMĖLIAI

Kaip vaikščioti, kad batų kulnai liktų sveiki? (basam) Kieno koja kaip arklio? (Kumelės)

Trys vaikai stovi po mažu skėčiu, bet nesuslampa. Kodėl? (Nes nelyja) Kas yra tarp Saulės ir Mėnulio? (Jodelis „ir“)

Kodėl kinai valgo daugiau ryžių nei japonai? (Kinų daugiau) Dvi iš penkių degančių žvakių buvo užgesintos. Kiek liko žvakių? (Dvi, nes kitos sudegė)

Kas yra obuolys? (būsimas graužukas) Kuria ranka japonai maišo cukrų? (Jie maišo cukrų šaukšteliu)

Kokių akmenų upėje daugiausia? (Šlapio) Kas geriausiai žino ko žmonėms trūksta? (Vagis)

Kodėl bitė dūzgia? (Todėl, kad nemoka kalbėti)

JUOKŲ MAIŠELIS

Policijoje skamba telefonas:

— Gelbėkite! Į namus įsilaužė katinas!

— Katinas? Dėl to nebūtina skambinti į policiją. O kas čia kalba?

— Papūga.

...

— Karoli, kaip vadinasi tas žmogus, kuris dirba zoologijos sode?

— Zoologijos sodininkas.

...

— Vaikai, senovės Lietuvoje buvo daug miškų, kuriuose veisėsi meškos, bet atėjo civilizacija iš vakarų ir mūs krašte meško išnyko, – aiškina mokytoja. — Taigi, kuris pasakys, kas tai yra civilizacija?

— Aš, – sako Tomukas, – tai tokia vakarų liga, nuo kurios stimpa meškos.

...

Geografijos pamoka.

— Juozuk, kur yra Australija? – klausia mokytoja.

— Ten, kur ir visada, panele mokytoja.

...

— Petriuk, pasitrauk nuo tigro narvo!

— Nebijok, mamyte, aš jam nieko nepadarysiu!

...

Į banką su pistoletu rankoje įbėga plėšikas ir surinka:

— Rankas aukštyn! Greitai!

Po akimirkos visi jau stovi iškeltomis rankomis. Tada plėšikas droviai klausia:

— Ar visi pakėlėte? Aš pamiršau pasiimti akinius.

...

Tomas sutinka Kaziuką subintuota galva.

— Kas atsitiko?

— Nusipirkau bumerangą, o senąjį bandžiau išmesti.

...

— Kur eini?

• — Į parodą.

• — Manai, kad kas nors
į tave žiūrės?

— Kodėl nepakeitei akvariume vandens?

— Todėl, kad žuvytės dar šito neišgėrė!

DĒKOJAME MŪSU RĒMĒJAMS

Onai Riewe

už 10 dol. auką

Joan Strazdis

už 10 dol. auką

Danguolei Varnienei

už 5 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Homer Glen, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410